

DZIESIĘCINA JAKO UMOWA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 14 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 14,18-20; MI 3,10; Pwt 12,5-14; Kpł 27,30; 1 Krl 17,9-16; 1 Kor 4,1-2.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu, i w ten sposób wystawcie mnie na próbę! — mówi Pan Zastępów — czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę” (MI 3,10).

W 14. rozdziale *Księgi Rodzaju* czytamy o powrocie Abrahama z udanej wyprawy wojennej mającej na celu odbicie jeńców, wśród których znajdowali się także Lot i jego bliscy, jak również wielu mieszkańców Sodomy. Król Sodomy, wdzięczny za ocalenie, zaoferował Abrahamowi cały obfity łup wojenny odebrany najeźdźcom. Abraham nie tylko odmówił przyjęcia łupu, ale także oddał kapłanowi Melchisedekowi dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadał.

Bezpośrednio po tym wydarzeniu Pan powiedział Abrahamowi:

— „Nie bój się, Abramie, Jam tarczą twoją; zapłata twoja będzie sowita!” (Rdz 15,1).

Pan niejako rzekł Abrahamowi:

— Nie martw się, bo będę twoim Obrońcą i Zaopatrzeniowcem.

Później, po upływie setek lat, Mojżesz powiedział Izraelitom, gdy mieli wejść do Kanaanu:

— „Będziesz dawał dziesięcinę z każdego plonu twojego nasienia, które rokrocznie wydaje pole. (...) abyś się uczył bojaźni Pana, Boga twego, po wszystkie dni” (Pwt 14,22-23).

Ellen G. White napisała: „Od ludzi wymagał Bóg składania ofiar na cele religijne, zanim system ten został nakazany Mojżeszowi. Postępowano tak od dawna, nawet za dni Adama”¹¹.

Co to wszystko oznacza dla nas dzisiaj?

¹¹ Ellen G. White, *Ze skarbnicy świadectw*, t. 1, wyd. 2, Warszawa 2000, s. 261.

Słowniki definiują dziesięcinę jako *dziesiątą część czegoś, dziesięć procent*. Definicja ta została oparta zapewne na *Piśmie Świętym*. Dziesięcina to po prostu dziesiąta część dochodu oddawana Bogu. Rozumiemy przez to, że wszystko, co posiadamy, należy przede wszystkim i ostatecznie do Boga. Przepisy dotyczące dziesięciny, dane Izraelitom na górze Synaj, wskazują na to, że dziesięcina jest święta i należy do Boga (zob. Kpł 27,30.32). Bóg wymaga od nas tych dziesięciu procent. Nasze dary wdzięczności są czymś oddzielnym od dziesięciny, stanowiąc jej uzupełnienie. Dziesięcina to minimalny wyraz naszego chrześcijańskiego zobowiązania. Nigdzie w *Biblii* nie znajdujemy żadnej wskazówki, by Boża część była mniejsza niż jedna dziesiąta.

Przeczytaj Rdz 14,18-20 oraz Hbr 7,1-9. Jak Abraham zareagował na spotkanie z Melchisedekiem? Od kiedy w dziejach ludzkości praktykowano oddawanie dziesięciny?

Pierwsza biblijna wzmianka o dziesięcinie występuje w 14. rozdziale *Księgi Rodzaju*, gdzie wspomniano o spotkaniu Abrahama z Melchisedekiem. Natomiast ostatnia biblijna wzmianka o dziesięcinie nawiązuje do tamtego spotkania, a słowa *dziesiąta* i *dziesięcina* zostały w oryginalnym tekście greckim użyte zamiennie (zob. Hbr 7,1-9 BP). *List do Hebrajczyków* zaznacza, że ani Melchisedek, ani Chrystus nie pochodzili z plemienia Lewiego, a zatem praktyka polegająca na oddawaniu dziesięciny istniała przed przepisami dotyczącymi Lewitów i istnieje po nich. Dziesięcina nie jest wyłącznie żydowską tradycją i zwyczaj ten nie został ustanowiony dla Hebrajczyków na górze Synaj.

Przeczytaj Rdz 28,13-14.20-22. Co Bóg obiecał uczynić dla Jakuba i jak Jakub odpowiedział Bogu?

Gdy Jakub opuścił dom rodzinny, uciekając przed rozgniewanym bratem, Ezawem, nocą przyśniła mu się drabina wznosząca się z ziemi do nieba. Aniołowie wchodzili i schodzili po niej. Bóg stał na szczycie drabiny i obiecał być z Jakubem oraz pewnego dnia sprowadzić go do domu. Jakub przeżył wtedy szczere nawrócenie i powiedział:

— „Pan będzie Bogiem moim (...) i ze wszystkiego, co mi dasz, będę ci dawał dokładnie dziesięcinę” (Rdz 28,21-22).

Dlaczego ważne jest to, byśmy zrozumieli, że dziesięcina, podobnie jak sobota, nie powstała w ramach systemu prawnego czy religijnego starożytnego Izraela? Jakie przesłanie dla nas, żyjących w czasach po śmierci Chrystusa na krzyżu, wypływa z powyższego faktu?

Przeczytaj MI 3,10. Czego werset ten uczy nas o tym, gdzie powinniśmy oddawać dziesięcinę?

Choć w biblijnym tekście nie są podane dokładne wskazówki, wydaje się jasne, że lud Boży wiedział, co oznacza słowo *spichlerz*. Bóg zaznaczył w swojej wskazówce:

— „...aby był zapas w moim domu” (MI 3,10).

Lud Boga rozumiał, że Jego domem był początkowo namiot zgromadzenia, czyli przenośna świątynia zbudowana zgodnie z instrukcją daną Mojżeszowi. Gdy Izraelici zamieszkali w Ziemi Obiecanej, miejscem, gdzie początkowo ustawiono tę przenośną świątynię, było Sylo, a potem zbudowano stałą świątynię w Jerozolimie.

Przeczytaj Pwt 12,5-14. Wersety te nie wskazują na to, by dzieci Boże miały same decydować, na co przeznaczyć i gdzie złożyć dziesięcinę. Jakie zasady wynikają dla nas z tych wersetów?

Jako członkowie Bożej rodziny chcemy zrozumieć i wprowadzić w życie Boże pouczenie dotyczące tego, co należy czynić z dziesięciną. W *Biblii* czytamy, że trzy razy do roku — w związku z Paschą, Pięćdziesiątnicą i Świętem Namiotów (zob. Wj 23,14-17) — lud Boży miał przybywać do Jerozolimy, przynosząc dziesięcinę i dary oraz oddając chwałę Bogu i uczestnicząc we wspólnych nabożeństwach. Potem Lewici dostarczali dziesięcinę do wszystkich członków swojego plemienia (zob. 2 Krn 31,11-21; Ne 12,44-47; 13,8-14). Zgodnie z tą biblijną zasadą dotyczącą centralnego spichlerza Kościół Adwentystów Dnia Siódmego postanowił, że lokalne diecezje, misje i unie (kościół krajowy) będą funkcjonować jako spichlerze/składnice Kościoła ogólnoswiatowego i opłacać tych, którzy pełnią służbę duchowną (ewangelizacyjno-kaznodziejską).

Dla wygody członków Kościoła dziesięcina jest zbierana w zborach podczas nabożeństw. Członkowie Kościoła przynoszą dziesięcinę i dary do zboru, choć niektórzy wolą oddawać dziesięcinę przy pomocy przelewów internetowych. Następnie skarbnicy zborowi przekazują dziesięcinę do spichlerza/składnicy, czyli diecezji. Ten system zbierania dziesięciny, wskazany i zarządzony przez Boga, umożliwił Kościołowi Adwentystów Dnia Siódmego wywieranie ogólnoswiatowego i rosnącego wpływu.

Wyobraź sobie, co by było, gdyby wszyscy postanowili rozporządzać dziesięciną według własnego uznania, nie łącząc się z Kościołem. Jak wpłynęłoby to na adwentystyczny Kościół? Dlaczego taka praktyka dowolności jest niedobrym i niebiblijnym pomysłem?

Przeczytaj Kpł 27,30 oraz Lb 18,21.24. Na co Bóg przeznaczył dziesięcinę?

.....

Ponieważ Bóg jest Właścicielem Wszystkiego (zob. Ps 24,1), to oczywiście nie potrzebuje naszych pieniędzy. Ale ponieważ dziesięcina należy do Niego, to On mówi nam, co należy z nią zrobić — wykorzystać ją na utrzymanie działalności ewangelizacyjnej. Tak więc przeznaczeniem dziesięciny jest utrzymanie duchownych.

Plemię Lewiego, przeznaczone do służby Bożej w czasach starotestamentowych, nie otrzymało dużego działu ziemi jak pozostałe plemiona izraelskie. Lewici otrzymali niektóre miasta, w tym miasta ucieczki, oraz dość ziemi wokół nich w celu założenia rodzinnych ogrodów. Lewici utrzymywali się z dziesięciny Izraelitów i sami także oddawali dziesięcinę ze swoich dochodów.

Przeczytaj Dz 20,35. Jakie przesłanie zawarte jest w tym wersecie i jak wiąże się z dziesięciną?

.....

Oddawanie dziesięciny jest ważne, gdyż pomaga nam utwierdzić więź ufności z Bogiem. Oddzielenie dziesiątej części dochodu i oddanie jej jako należącej do Boga wymaga autentycznej wiary, a wiara ta rozwija się jedynie przez posługiwanie się nią.

Pomyśl, na przykład, o czasie końca, gdy wierni Bogu ludzie nie będą mogli kupować ani sprzedawać, jak zapowiada 13. i 14. rozdział *Apokalipsy Jana* (zob. lekcję jedenastą). Rozwinięte zaufanie do Boga — wiara w Jego opatrzność, moc i miłość — będzie miało ogromne znaczenie, gdy będzie się wydawało, że cały świat zwrócił się przeciwko nam. Wierne oddawanie dziesięciny służy rozwijaniu takiego zaufania. Zanim nastąpią te czasy, jakże ważne jest uczenie się teraz zaufania do Boga bez względu na sytuację.

Drugim ważnym powodem finansowej wierności jest korzystanie z obiecanych konkretnych Bożych błogosławieństw. W ramach umowy związanej z dziesięciną Bóg obiecał błogosławieństwa tak wielkie, iż przekraczają naszą zdolność przyjmowania. Nadmiarem możemy dzielić się z innymi ludźmi i wspierać dzieło Boże naszymi darami.

W jaki sposób doświadczyłeś wielkiej prawdy, iż „bardziej błogosławioną rzeczą jest dawać aniżeli brać” (Dz 20,35)?

.....

Dziesięcinę obliczamy od dochodu, jeśli otrzymujemy wynagrodzenie według stawki godzinowej albo od wykonanego zlecenia, oraz od zysku, gdy pracujemy na swój rachunek, prowadząc własną firmę. W wielu krajach władze państwowe pobierają podatki z zarobków pracowników na pokrycie kosztów usług dla obywateli, takich jak zapewnienie bezpieczeństwa, budowa dróg i mostów, zasiłki dla bezrobotnych i tym podobne. Kwestia obliczania dziesięciny od przychodu albo dochodu polega na tym, czy mamy obliczać dziesięcinę przed odliczeniem tych podatków czy po ich odliczeniu. Ci, którzy sami są dla siebie pracodawcami, mogą słusznie odliczyć koszt prowadzenia firmy, aby obliczyć rzeczywisty zysk przed odliczeniem osobistych podatków.

Badania nad nawykami członków Kościoła związanymi z ofiarnością wskazują, że większość adwentystów dnia siódmego oblicza dziesięcinę od przychodu, przed odliczeniem podatków. Zgodnie z zasadami i wskazówkami dotyczącymi oddawania dziesięciny, opublikowanymi przez Generalną Konferencję Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w 1990 roku, „dziesięcina powinna być obliczana od sumy wynagrodzenia brutto, czyli od wypłaty dochodu pracownika bez odliczeń wymaganych prawem i innych odliczeń obowiązujących pracownika. Obejmuje to krajowe i lokalne podatki dochodowe przeznaczone na usługi publiczne i inne świadczenia socjalne w ramach odpowiedzialności obywatelskiej. Składki na ubezpieczenie społeczne mogą być odliczone od podstawy obliczenia dziesięciny”¹².

Przeczytaj 1 Krl 17,9-16. Jaka była sytuacja wdowy, zanim Eliaz przybył do jej domu? O co poprosił ją prorok, zanim zatroszczyła się o siebie i swego syna? Czego możemy się nauczyć z tej historii w kontekście oddawania dziesięciny i darów?

Wdowa z Sarepty otrzymała od Boga informację, że pewien mąż Boży przybędzie do jej domu (zob. 1 Krl 17,9). Gdy Eliaz nadszedł, kobieta wyjaśniła, w jak trudnej sytuacji znaleźli się ona i jej syn. Wtedy Eliaz poprosił ją o wodę do picia, a potem dodał:

— „Nie bój się! Idź i zrób, jak powiadasz, lecz najpierw przyrządź mi (...) mały placek i przynieś mi go, dla siebie zaś i syna swojego przyrządzisz później. Gdyż tak mówi Pan, Bóg Izraela: Mąka w garncu nie wyczerpie się, oliwy w bańce nie zabraknie aż do dnia, kiedy Pan spuści deszcz na ziemię” (1 Krl 17,13-14).

Czy był to egoizm ze strony proroka, czy raczej próba wiary dla wdowy, a może raczej okazja do okazania wiary? Odpowiedź powinna być oczywista.

„Każdy jest do pewnego stopnia swoim własnym kontrolerem podatkowym. Z własnej i nieprzymuszonej woli może dać tyle, ile postanowił w swoim sercu”¹³.

Jak wyjaśniłbyś komuś, kto nigdy nie oddawał dziesięciny, błogosławieństwa płynące z tej praktyki? Jakie są to błogosławieństwa i jak oddawanie dziesięciny wzmacnia twoją wiarę?

¹² *Tithing Principles and Guidelines*, w: <https://m.egwwritings.org/en/book/733.139#162>, dostęp 8.11.2022 (przyp. red.).

¹³ Ellen G. White, *Ze skarbnicy świadectw*, t. 1, wyd. 2, Warszawa 2000, s. 389.

Przeczytaj 1 Kor 4,1-2. Jako dzieci Boga i szafarze/zarządcy Jego błogosławieństw, jakimi ludźmi mamy być?

Co znaczy być wiernym w kwestii dziesięciny? W tym tygodniu przyjrzelśmy się zasadniczym cechom dziesięciny:

1. Ilość — jedna dziesiąta, czyli dziesięć procent naszego dochodu albo zysku.
2. Oddawana do spichlerza, z którego utrzymywani są duchowni — służy ewangelii.
3. Uczczenie Boga pierwszą częścią naszego dochodu.
4. Używana we właściwym celu — na utrzymanie pastorów.

Obowiązkiem członków Kościoła jest dopilnowanie pierwszych trzech punktów. Obowiązkiem osób zarządzających spichlerzem/składnicą/skarnicą jest dopilnowanie, by dziesięcina była używana zgodnie z jej przeznaczeniem.

W przeciwieństwie do dobrowolnych darów dziesięcina nie podlega z naszej strony dowolności/nieokreśloności. Zarówno jej ilość, jak i dostarczenie jej do spichlerza są dla nas obowiązkowe. Nie my ustalamy tutaj warunki, ale Bóg. Jeśli nie oddajemy pełnych dziesięciu procent naszego dochodu, to nie oddajemy prawdziwej dziesięciny. Jeśli nie składamy tych dziesięciu procent do kościelnego spichlerza, to także trudno mówić o oddawaniu dziesięciny.

Przeczytaj Mt 25,19-21. Kiedy zostaniemy wezwani do zdania sprawy z zarządzania Bożymi środkami? Co zostało powiedziane o tych, którzy byli wierni Bogu w kwestii finansów?

„Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza» (Mt 3,10) — rozkazał Pan.

Nie jest to apel do czyjejś wdzięczności czy też wspaniałomyślności. Jest to sprawa zwykłej elementarnej uczciwości. Dziesięcina należy się Panu. On zaś wzywa nas do oddania tego, co Mu się w pełni należy¹⁴.

Zarządzanie środkami należącymi do Boga jest wyjątkowym przywilejem i obowiązkiem. On błogosławi i podtrzymuje nas, a prosi tylko o dziesiątą część. Następnie przeznacza ją na utrzymanie duchownych, podobnie jak niegdyś na utrzymanie plemienia Lewiego pełniącego służbę Bożą w starożytnym Izraelu.

Niektórzy twierdzą, że nie podoba się im to, jak wydawane są pieniądze pochodzące z dziesięciny. Inni przeznaczają dziesięcinę na wybrany przez siebie cel. Jednak Bóg nie powiedział:

— Przynieście dziesięcinę do kościelnego spichlerza, ale tylko wtedy, gdy czujecie, że jest to w porządku.

¹⁴ Ellen G. White, *Wychowanie*, Warszawa 1992, s. 97.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Gdyby wszystkie dziesięciny naszego ludu napływały do skarbca Pańskiego tak, jak powinny, otrzymalibyśmy takie błogosławieństwa, iż dary i ofiary na specjalne cele pomnożyłyby się dziesięciokrotnie, a przepływ błogosławieństw od Boga do człowieka nie byłby blokowany”¹⁵. To zdumiewające stwierdzenie. Gdybyśmy wszyscy wiernie oddawali dziesięcinę, Bóg pobłogosławiłby nas środkami tak, iż oddawalibyśmy dziesięciokrotnie większe dary.

„W 3. rozdziale *Księgi Malachiasza* opisana jest umowa Boga zawarta z ludźmi. Pan przedstawia, czego dokona, udzielając swoich wielkich darów tym, którzy wiernie będą oddawać Mu dziesięcinę i składać ofiary/datki”¹⁶.

„Wszyscy powinni pamiętać, że Boże wymagania wobec nas są nadrzędne. Pan udziela nam obficie swoich dóbr, a umowa, jaką zawarł z człowiekiem, mówi, że dziesiąta część mienia człowieka winna być zwrócona Bogu. Łaska wie powierza swoim szafarzom skarby, ale o dziesiątej części mówi:

— To należy do mnie.

Stosownie do tego, ile Bóg ze swej własności udzielił człowiekowi, człowiek ma zwrócić Bogu wiernie dziesięcinę ze wszystkich swoich dóbr. Ten szczególny układ zawarł sam Jezus Chrystus”¹⁷.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad kwestią wczesnego pochodzenia dziesięciny, znacznie wyprzedzającego czasy pojawienia się na arenie dziejów starożytnego Izraela. Jak wczesne pochodzenie dziesięciny potwierdza jej aktualność w ramach naszych obowiązków wobec Boga?

2. Podczas wspólnego studium biblijnego zastanówcie się nad odpowiedzią na ostatnie pytanie z poniedziałkowej części lekcji. Pomyślcie, co stałoby się, gdyby adwentyści dowolnie dysponowali dziesięciną. Jak wpłynęłoby to na adwentyistyczny Kościół? Czy Kościół byłby w stanie istnieć? Dlaczego niewłaściwy jest następujący sposób myślenia: *Moja dziesięcina jest tak mała, iż nie liczy się w kościelnym rozrachunku?* Co by było, gdyby wszyscy tak myśleli?

3. Podziel się z innymi uczestnikami studium biblijnego, czego nauczyłeś się i doświadczyłeś w związku z oddawaniem dziesięciny. Czego możesz nauczyć innych chrześcijan w tej kwestii?

¹⁵ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 4, Omaha 1948, s. 474.

¹⁶ Taż, w: *Review and Herald*, 17.12.1901.

¹⁷ Taż, *Świadektwa dla Kościoła*, t. 6, Budy Zasłona 2022, s. 321 (przyp. red.). Przeczytaj także rozdział *Wierne zarządzanie*, w: tamże, t. 9, Budy Zasłona 2022, s. 200-205 (przyp. red.) oraz część *Dziesięcina zarezerwowana dla Boga*, w: taż, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 41-70.